

From: "stein@mollerhaug.com" <stein@mollerhaug.com>
Sent: Tue, 1 Jul 2025 15:34:59 +0200
To: "Felles postmottak (Far)" <post@farsund.kommune.no>
Subject: Farsund Kommune - Vennskapsby for Kharkiv (Kharkov) i Ukraine?

You don't often get email from stein@mollerhaug.com. [Learn why this is important](#)

Ekstern e-post:Vennligst vær varsom og ikke trykk på vedlegg og lenker med mindre du kjenner igjen avsenderen og vet at innholdet er trygt. Hilsen DDV

Til Farsund kommunestyre

Forespørsel om vennskapsby-forbindelse med Ukraina

Mitt navn er Stein Arve Jacobsen Møllerhaug. Jeg ble født på Farsund Sykehus 2. juli 1954, og vokste opp på Fjellestad og Vanse Mølle. Mine røtter er på Lista – og det vil de alltid være.

I dag bor jeg i Oslo, hvor jeg arbeider ulønnet som prosjektleder for Den Ukrainske Forening i Norge. Jeg har vært engasjert i humanitær hjelp til Ukraina siden krigens start – både gjennom støtte til enkeltfamilier, og ved å bidra i organiseringen av hjelpesendinger til landet. Jeg nevner dette ikke for å fremheve meg selv, men for å understreke at jeg har sett virkeligheten med egne øyne – og kjent den på kroppen.

I oktober i fjor besøkte jeg byen Mykolajiv i det sørlige Ukraina. To opplevelser derfra har brent seg fast:

Det første inntraff i Lviv, hvor jeg overnattet på et hotell fylt med barn – over hundre – men nesten ingen voksne. Disse barna hadde mistet alle sine nærmeste. De var høflige, stille og modne langt over sine år. Barn skal ikke være slik. De skal leke, le og rope. Disse barna bar krigens alvor i blikket.

Det andre inntrykket kom langs veien til Mykolajiv. Ukraina ser tilsynelatende normalt ut – helt til man passerer en kirkegård. Der ser man sannheten. De ferske gravene. Blomstene. Flagget. Bildene. På én gravlund – ikke større enn den på Vanse – talte jeg over 90 nye graver. De fleste til unge soldater. Men også barn. Ett gravsted hadde et enkelt trekors: en fire år gammel jente, Alla. Ingen voksne navn. Men mange bilder – av to lykkelige foreldre, han i militæruniform, en liten jente mellom dem.

Slike møter forandrer deg. Du kommer ikke hjem som den samme.

Men vi i Norge er fortsatt bare tilskuere. Lidelsen bæres av ukrainerne. Vår oppgave er ikke å føle skyld – men å spørre: *Hva kan vi gjøre?*

Flere norske kommuner har allerede etablert vennskapsbyforbindelser med ukrainske byer. Dette er enkle, men viktige bånd – ikke juridisk forpliktende, men menneskelig meningsfulle. Slike forbindelser gir ukrainske bystyrer en konkret kanal å henvende seg gjennom når de trenger hjelp.

Storbyen Kharkiv – Ukrainas nest største by, og en av de hardest rammede – har foreløpig ingen norsk vennskapsby.

Kan Farsund kommune bli vennskapsby for Kharkiv – eller eventuelt en annen ukrainsk by som mangler en norsk støttespiller?

Dette handler ikke nødvendigvis om penger. Ukraina trenger først og fremst det vi allerede har – og ofte kaster. Brukte PC-er, medisinsk utstyr, hjelpemidler, reservedeler. Etter angrepene på skolene foregår mesteparten av undervisningen digitalt – via bærbare datamaskiner og satellittnett. Siden krigens start har vår forening sendt over 200 trailere med sivil nødhjelp til Ukraina. Mye av dette er overskuddsmateriell fra norske sykehus og hjelpemiddelsentraler. Det som regnes som avfall her, redder liv der.

Akkurat nå arbeider jeg med et prosjekt for å sikre drikkevann til Mykolajiv, etter at byens vannrenseanlegg ble ødelagt av russiske missiler mens jeg var der.

Jeg stiller gjerne til møte – fysisk eller digitalt – for å utdype hvordan en slik vennskapsforbindelse kan se ut i praksis, og hvordan Farsund kommune kan bidra.

Takk for at dere tok dere tid til å lese.

Med vennlig hilsen

Stein A. J. Møllerhaug

Prosjektleder, Den Ukrainske Forening i Norge

Telefon: 906 41 100

E-post: stein@mollerhaug.com